

Vincze Ákos

Ez is, Az is...

**válogatott versek, írások évszakokról,
állatokról**

Ősz

Meleg van, kint ülünk a kertben,
még egy kicsit napozunk.

Elgondolkodunk a szép időkről, a meleg nyárról,
amikor még a tóban lubickoltunk.

Nemsokára vége már, kezdődik az iskola.

Táskában füzet, írólap, toll, radír.

Hátamra veszem az iskolatáskát,
azzal indulok a suliba.

Velem együtt indul az ősz,
elhagyjuk a nyarat.

A nap már csak világít,
nem ontja rám meleg sugarait.

Csak a fénye mutatja utam az iskola felé,
mely kapuját nyitja felém.

Ősz

Búcsút int a kacagó nyár
a szél már őszi nótát zenél,
pörög, forog rá sárgult falevél.

Mosolyogja a fáradó napsugár,
összeszedi minden erejét,
hagy ragyogjon utoljára a sok falevél.

Együtt táncolnak a múltó nyárral,
arany zuhatagként aláhullnak,
már halkán, zizzen is az avar.

Süni

Barátságosan, bokrok közt meglapul,
piciny lábával este, gyűjtögetni indul.
Jaj, annak ki hozzá ártó szándékkal nyúl!
Tüskés haragjából soha nem tanul.

Potty

Szél

fúj.

Fut

zúg.

Fán

ág

leng.

Sok

makk

kopp,

rád

hull

le.

Őszi nap

Kabátot gombol már a reggel.
Álmos, szürke, mint az avasi lépcső,
melyen baktatok komótos léptekkel.
Lábam torpan, burkot bontó vadgesztenye
épphogy fejemen nem koppan,
ám előttem hirtelen földre huppan,
s már fehér belsejével, tágra nyitott
tüskés szemével, lentről engem figyel.
Lábam előtt kopasz makk gurul,
bolyhos kalapja sietve utána hull,
Lépcső sarkában összebújik, meglapul.

Elgondolkodva suttogom. - Itt az ősz.
Ábrándozásra azonban nincs időm!
Hátamat táskányi tudomány húzza,
cipőm talpát már sietős léptem koptatja,
fölfelé az avasi lépcsőfokokon,
melyet sárgult, levélszőnyeg takar.

Iskola

Kapu, mely nyitva áll.
Kíváncsian, de félve léptem át.
Bent mi várt? Rajzoló már.
Először írka, firka, majd karikából olvasás.
Görbebotból rajzolás, kampóból írás és a torna.
Mennyi-mennyi forma!

A sínen kis vonat betű országba szalad.
Szavakból mondat a vonat csak halad.
Szívembe dobogás, mennyi-mennyi állomás!
Más. Minden betű más!
Mesél a betűk erdeje, dalol a sok kis száj.
Barátok, móka, kacagás, a félelmem el is szállt.
Már írok és olvasok, nagy vagyok.
Többé a kapun félve belépni nem fogok!

Írás

Lap

a

föld.

Toll

ha

ír

rá

szót

vet,

majd

sort

szánt.

Vincze Ákos: Cincogi

Élt egyszer egy szürke kabátos, kunkori farkú, ürge lábú, örökké rágsáló egérke. Öreg szülei korán magára hagyták, azonban a mező gondot viselt rá. Ismerte az úttalan utakat, zezugokat. Böven termelt a gabona, tele volt még az éléskamrája.

Egyszer azonban terített asztaláról a finomság elfogyott. Már csak a kopár föld és tarló maradt. A mező semmit sem nyújtott. Az idő is egyre komorabb lett. Zord szél fújt át a pusztán, majd hó pelyhe ült meg szaglászó orrocskáján. Nem tudta mi ez. Ilyet még sosem látott. Fázott, didergett, szürke kis kabátja nem védte. Éhezett, korgott a pocakja. A télről semmit sem sejtett. Csak cincogott, kesergett, majd gondolt egyet. Kis lábait szaporázva, nekiindult a világnak. Pihenni azért meg-megállt. Most is éppen szusszant, közben további útját gondolta, mikor észrevette, hogy elé tárul egy gazdaság udvarának kapuja.

Figyelt, szaglászott. Hamarjában indult tovább útjára. Lábát még jobban szaporázta, sietsége nem volt hiába. Előtte azonban felnézett a holdra, sóvárogva cincogta, hogy milyen jó volna, ha egy ilyen nagy kerek sajt lenne a vacsora. Mert utoljára, csak az aratók reggelijéből lepergetett csipetnyi falat jutott neki. Most azonban végre jól lakhatott. A raktár, sok finom falatot rejtett, amit bizony most jóízűen rágsálhatott. Teli pocakkal, elfáradva magát biztonságban érezve, végre megpihenhetett. A pitvar szegletében elaludt, ahol a Cirmos is lakott. Az éber egérfogó észrevette, és a mit sem sejtő, hívatlan vendéghez settenkedett. Karmával elcsípte. Kicsi egérke álmos szemét alig nyitotta, már a farkincája, benn is volt a macska szájába. Mire az életét végiggondolta, nem is maradt más neki hátra, csak az egyetlen utolsó kívánsága. Fejjel lefelé, lógva, kétségbeesetten cincogta, hogy a macska azért jól hallja:

- Milyen gyönyörű bunda! Talán ön az, aki a száját nagyra tátja és bőszen kiálltja, én vagyok az állatok királya! – és furfangosan így folytatta. - Ó, ön nem lehet az, hisz a száját nem is tátja óriásra!

Az oktalan, hiú bajszos magában büszkén elgondolta, hogy ő milyen nagyúr, hogyan uralkodna, ha mindez igaz volna. Száját óriásra tátotta. A kis egér földre pottyant, már teljesen felébredve, aprócska lábaival futva, bemenekült egy biztonságos lyukba. Mire a macska észbekapott, csak a sóhajtózó nyávogása hallatszott. Elgondolkodott. Azután magát nyugtatva nyávogta.

- Életét egeremnek meghagyom, hagy találjon magának társat, majd hoznak nekem sok kis falatot, a legközelebbi lakomámra.

Addig is Cincoginak pitvar rése lett menedéke, mesémnek azonban itt a VÉGE.

Cincogi

Zigbe, zugba bebújik,
minden lyukban eltűnik.
Mikor senki nem látja,
már a fogára valót rágcsálja.

Cirmi

Asztalunkon kint maradt a vaj,
Ebből lett csak igazán nagy baj.
Cirmi cicánk mind felnyalta, hej!
Friss cipónkhoz nem maradt csak tej.

Mú

Négy lábú tejcsárda, elviszlek a vásárba,
négy csapod megnyitom, tejedet eladom.

A lúd és egy leány története

Szép napos őszt volt. A vadludak útra készülődtek a beköszönő hideg elől. Melegebb tájra indultak. Látta ezt egy elkeseredett leányka, aki bánatában világgá készült indulni.

Volt a közelben egy jól megtermett, nagy hasú kövér lúd, meg is kérte hát, hogy vigye el magával. A lúd beleegyezett, szárnyával magához húzta, majd a hátára ültette, úgy indultak a nagy útra. Nehezen, de mégis egyre magasabbra emelkedtek a levegőbe, majd beálltak az égen kúszó V-alakzatba és így repültek tova a messzeségbe. Egy tisztás felett haladtak az erdő felé, ahonnan egyszer csak, egy hatalmas durranás hallatszott. Éppen vadászat folyt. Újabb durranás és a kövér lúd sebzetten zuhant a mélybe, hátán a leánnyal. Ájulva estek a földre. Egy legény éppen füttyörészve sétált a mezőn, mikor ez történt. Szája tátva maradt, füttye félbe szakadt és már szaladt is a lúd felé. Csodálkozva látta, hogy egy csodálatosan szép leány fekszik mellette. Gyorsan ölbe is kapta és hazáig meg sem állt vele. Szoroson ölelte magához, hogy el ne ejtse. Mire haza értek a leány magához tért, meglátta a legényt és egyből beleszeretett. A legény gyengéden ágyba fektette, ápolta a leányt és fülíg szerelmes lett belé. Annyira megszerették egymást, hogy elhatározták, Márton napján összeházasodnak. A nagy szerelemben a lúdról el is feledkeztek.

Közben a ludat a vadász vette a kezébe, de annak nem lett vidám a dolga, mert útközben szegényt elhagyta az élete. Tollától megfosztották, tepsibe rakták és finom lúd peccenyét készítettek belőle. Éppen akkor Márton napját ünnepelték, így a lakomán ízes falatként feltálalták. Mivel jó kövér volt, sok embernek jutott belőle. A lúd holtában is boldog volt, mert vidámságban ért véget az élete.

A fiatalok közben megtartották a lakodalmukat, melyben mégis csak megemlékeztek a lúdról. Sajnálták, hogy már nem tudták magukhoz venni, de hálásak voltak neki, hogy megismerhették egymást.

Az ifjú házások egy napon vásárba mentek, ahol megláttak egy nagy hasú, kövér ludat. Szinte ugyan olyan volt, mint amilyen a leány repült. Meg is vették hát, hazavitték, jó módban tartották. A kis királynak sem lett volna jobb dolga.

Talán mind a hárman még máig is élnek, ha azóta meg nem haltak. Így volt, mese volt, a mesének vége volt.

Őszi reggel

Ablakomból kitekintve sötét ridegség.

Bús, komor az ébredés.

Odakint vad táncot jár az őszi szél.

Keringőzik a sok falevél.

Szél fújja a fák koronáját.

Megrázkódnak, fázósan meghajolnak.

Mint nagy könnycseppek,

levelei földre hullnak.

Szobánkban a kandalló

már jó meleget ad,

kémény füstjével

száll el. a nyár.

Harkály

Vén telefonoszlop derekán
harkály kopogtat szaporán.
Baját annak rögvest megleli,
éles csőrével párjának jelenti,
ropogós hernyó lesz a reggeli.

Körtefa

Udvarunkban vén körtefa
görcsös már a dereka,
szélben állva nyekereg,
termése mind lepereg.

Messzire száll el sóhaja,
hallja ezt a fák doktora,
mert épp a szomszédban
telefonoszlopot gyógyítja.

Oda repül sürgősen,
vizsgálhatja kéretlen.
Munkája nagyon alapos,
már közli is: „Maga milyen kukacos!”

Mire a fa szóhoz jutna,
hamarjában így folytatja:
„Gondját majd a balta oldja,
ha baját ki nem kúráltatja”.

Mit ér, ha a vén kobakos,
nem lehet ő most okos.
Szól a doki: „Sajnálom,
ha hagyja, megvizsgálom”.

„Pocakomat jól megrakom,
családomat jóllakatom.”
Csőrét egyre szaporázza,
törzsbe mélyen belevájja.

Fának minden ága sajdul,
tavaszra azonban megújul.
Termését már nem hullajtja,
kúráját többé, ki nem hagyja.

Alma

Sok az alma, koppan a földre.

Kippen koppan, szüretelünk almát.

Vidáman énekelünk, jó a kedvünk, almát eszünk.

Sok az alma, mind leszedjük,

kosárba, ládába tesszük.

Sok az alma, koppan a földre,

Pincébe tesszük, télen megesszük.

A spejz élete

Hűvös, sötét félhomály.

Katonás rendben sorakoznak a befőttek.

Rúdon szalonnák, kolbászok lógnak.

Kosárban tojások, serpenyőre várnak.

Zöldségek, répák, krumplik, gazdasszonyt hívnak.

Lisztek tvisztelnének, cukrok édesítenének.

Gazdasszony bekukkant és mondja:

Paprikás krumpli lesz a vacsora.

Kolbász, krumpli, szalonna, jöttök a fazékba!

Várhatnak a többiek, talán egyszer ők is sorra kerülnek!

Vincze Ákos: A furfangos malac

Búcsút intett a nyár, hátrahagyott melegével még cirógatott, azonban már ősz volt. A méhecskék dongtak, megkezdték kaptáruk melegen tartását. A fákról, bokrokról gyűjtötték hozzá a ragacsos anyagot, közben vívták harcukat a darazsakkal. A fecskék alacsonyan cikáztak, kíváncsian bekukkantottak az ereszek alatti fészükbe, teraszok zugába, közben megtisztogatták utoljára a levegőt a bogaraktól, melyeket ügyesen kaptak el röptükben. Olyan volt minden, mintha tavasz lenne, pedig már az ősz kopogtatott a kertek alatt. Fecskéink elkészöntek, búcsúztak a nyártól és otthonuktól, majd útra is keltek a vándorló madarakkal.

Mari néni is figyelte kertjéből vonulásukat a termések begyűjtése közben. Lali sógor éppen krumplit ásta a szomszéd kertben, közben átkiabált Mari néninek

- Készüljön, sógorasszony, mert jönnek az emberek a kertet rendbe rakni.
- Az jó lesz! Mivel készüljek? Mit főzzek? Mikor jönnek és milyen emberek?
- Hát már egy itt is van, a szeptember, jön utána az október, no meg a november és a december.
- Jaj, de vicces kedvében van kend, sógor uram! - kiabált vissza Mari néni.
- Tudja, sógor, azonban az nem vicc, hogy hétfvégén vágjuk a Danit.
- El kéne a segítség!
- Rendben, sógorasszony. Ott a helyem és viszek magammal még két embert.

Úgy is lett. Eljött a nagy nap. Kora hajnalban, mikor még a kakas mélyen aludt, az emberek már az ól előtt álltak, meg volt már írva a forgatókönyv a malac sorsáról. Úgy tervezték, hogy majd Pista bácsi a baltával jól fejbe kólintja Danit, a mázsa ötvenes malacot. Azonban a dologba egy kis hiba csúszott. A vörös színű, göndör szőrű malac megindult kifelé a nyitott ól ajtaján, Pista bácsi már készült a csapásra, azonban a nagy lendületével a malac helyett, az ól ajtaját találta el, amely rögvést összeroskadt. A malac meg ijedten felszaladt a partnak, utána visszafordult, visszajött és a szinke oldalához szaladt. Annak sarkához húzódott. Erre az öreg Tyúkodi azt mondta, hogy majd Ő a létrával megszorítja a sarokban és ott véget vetnek életének. Azonban a malac ezt nem várta meg, beugrott a létra foka közé, a létra a nagy erőtől kettészakadt, a malac meg ismét elmenekült. Lett nagy riadalom. Mari néni meg csak kiabált:

- Fogják már meg, emberek! Mit állnak ott, mint egy nagy rakás szerencsétlenség!

Az emberek futás helyett azonban tanácskozásba kezdtek, erőt gyűjtöttek egy újabb áldomással, melyet már a malac sorsára ittak. Kellett is, mivel cingárok voltak, erő egyben sem volt. Igaz, a többi napjuk nagy részében ittak, dőzsöltek, semmire valók voltak, mindenki mindenesei. Nem is csoda, hogy nem bírtak a malaccal, mely közben beszaladt az ólba. No, gondolták, hogy a hátsó lábát megkötik Daninak kötéllal, hogy az el ne tudjon menekülni. Ketten a szőribe kapaszkodtak, egy pedig fogta a kötéel végét, amely a malac lábára lett kötve. Úgy akarták kivezetni. A malac már akkor tudta, hogy nem a szőribe kellett volna kapaszkodni, hanem a fülét megfogni és úgy leteperni majd leszúrni. Ezt a nagy hiányosságot kihasználva erővel kitört az ólból és nekiiramodott a világnak. Bungyi sógor meg Veres Lali utána eredtek, Cucus koma meg erősen tartotta a kötéel végét, őt pedig a másik komája. A malac úgy gondolta, visszaszalad az óljába, megkerülte az útjában lévő fát, azonban az ól ajtaja zárva volt, ezért újból visszaszaladt a világnak, megkerülte a fát, újból és újból, és addig szaladt körbe-körbe, míg teljesen feltekerte magát a fa törzséhez. Még a fa is nevette, leveleit le is pergette. Az öreg Papó végül eszelt, és gyorsan a malac kalandjának véget is vetett. István, aki eddig csak csípőre tett kézzel nagy dölyfösen, mint egy szolgabíró felpöffeszkedve állt és nézte az eseményeket, meglegedetten feleszmélt és felkiáltott:

- Emberek, kezdődhet a munka!

Ő volt a hentes, a legerősebb, legtermetesebb, de az első döbbenettől úgy megdermedt, hogy abból csak a malac utolsó visítása riasztotta föl. Így csak nézője volt a dolgoknak.

Ha a malac föl nem riasztotta volna és az magát fel nem tekerte volna, ki tudja, merre járna, a hentes meg még most is szájátva állna és várna.

Így volt, igaz volt, egy őszi hajnalon a malac bármennyire furfangos volt, életének mégis vége volt.

Tél

Messze jár már a két ember,
ballag utánuk lassan a vén.
Néha fázósan összerezzen,
s ni csak, már minden hófehér.

Sóhajától megfagy, dermed a táj.
Ablakokra jégvirágot lehel.
Mordul, s már hóvihar zenél.
Ember dideregve, meleget remél.

Kis barátaink

Nyár végi reggelen anya a levendula bokrait tette rendbe. Megtisztította az elszáradt részeitől, azután az idősebb bokrok fiatal hajtásait homlította. Ha megfogannak, újabb, friss bokrok fogják illatukat ontani és élénkítő hatásukkal minket gyógyítani. Anya mellett, az én feladatom a levágott részekből, illatosító csokrok fonása, készítése volt. Munkánk végzése közben anya azt mondta: „Olyan most a napsütés és a madárszó, mintha már ősz volna.”

Valóban, mintha az ősz madarai szóltak volna, bár még nem lehetett látni őket. A távolból mégis élesen, tisztán hallatszott hangjuk. Már megelégedetten néztük az átalakított levendulásunk szépségét, miközben úgy döntöttünk, meglátogatjuk Mamát, akit nem régen műtöttek, és még lábadozik. Igaz pár hete sokszor járunk segíteni neki, de most csak úgy, váratlanul toppantunk be hozzá Miskolcra. Nem sok időt töltöttünk nála, de annak is nagyon örült. Késő délután indultunk hazafelé. Komótosan haladtunk a buszmegállóhoz a járdán, melynek oldalán a bérházak egyforma meredt szemei nézték a kihalt játszóteret. Hirtelen, pitty-piritty, madárszó ütötte meg a fülünket. A vidám zsinatra anyával együtt felkaptuk a fejünket. Meglepve láttuk, hogy a fák lombjai közt, melyen megcsillan a nap fénye, fekete kis sapkás, sárga mellényű, gömbölyeded cinkék, icinyke-picinykéek röpködnek ágról, ágra, közben bőszen kutatnak, tanakodnak. Olyan jókedvre derítettek minket élénk csacsogásukkal, hogy azon még mi is meglepődtünk. Azon is, hogy nagyon korán érkeztek. Igaz a nyár végét járja már, az ősz viszont még a kertek alatt sem jár. Sarkunkhoz sem ér még a tél, akkor miért ez a korai érkezés? Talán mégis hamarabb jön az ősz? Csizmát húzattatna már a téli idő? Még így gondolkodunk, már a nyéki otthonunk utcáját rójuk. Otthon a kapunál a terméssel teli szilvafán egy kis cinke pár minket vár. „- Hát mégis csak itt vagytok!” - mondjuk. -Reggel mégis csak a ti hangotokat hallottuk? - Azután így szólunk hozzájuk. - Minden évben visszajártok, mi pedig titeket szívesen várunk, örömmel látunk.”

Mire átöltözünk, vacsorához készülődünk, cinkéink már a teraszon repkednek, kíváncsian keresve. Minden zezugot bejárnak, kérdésekre választ várnak. Várja-e őket a régi etető, zord időben teleltető? Mi csak csendben állunk, ámulva az ebédlő ablakából figyelve mindezt látjuk. Halljuk is már mit gondolnak, vidám dallal mit dalolnak. Lebbentheti szoknyáját már ősz, hó bundát rázhat a téli idő. Elégedetten szól már a pitty- piritty. „Kis családunk itt jól lakik!”

Dér csipkézte...

Dér csipkézte szilvafánkra cinke szállt,
piciny lába alatt rezzent a dermedt ág.
Puha kristálya, mint porcukor alá hullt,
orrom hegyin egy pelyhe vígan meglapult.

HÓ

Hó

hull,

ül

a

dér,

csíp

a

fagy.

Jár

a

vén

tél,

pírt

hagy.

Őzike a hóban

Álmos még a téli reggel,
utakon titkos félhomály.
Zökkenő busz ablakából
elém tárul a hófödttetáj.

Szemem szántásra tapad,
hol megriadt őzike szalad.
Vajon ki és mi elől menekül
zord időben ilyen egyedül?

Merre vezet életének útja?
Megtorpanva ezt kutatja.
Hátra kukkant, majd előre,
a nyugalmat rejtő erdőre.

Egyet gondol bánatában,
nem fél már ő semmitől,
fut tovább, ott a távolban,
rohanó, zajos világunk elől.

Bagoly Barna története

Egyszer a baglyok nemzetsége úgy döntött, hogy nem akarnak tovább élni a faluban. Beköltöznek inkább a városba. Összehívták a vén baglyok tanácsát, és az úgy határozott, hogy először a fiatal Bagoly Barnát küldik el felfedezni a környéket. Ellátták bölcs tanácsokkal és útjára indították. Mikor az ifjú a városba ért, látta, hogy hatalmas bérházak emelkednek a magasba, a templom és annak harangtornya szintén nyújtózik a felhők felé, és körbe zárnak egy nagy parkot, melynek terebélyes fái Bagoly Barnának szállást kínáltak. Egyben védelmet is nyújtottak. Egyikbe be is költözött. Azonban a szomszédok nem szívesen fogadták. Csivitelve nyüzsgölődtek körülötte, állandóan zavarták, békén nem hagyták. Bagoly Barna ezt meguntta, durcáját bevágta, meredten ült, mozdulatlan, most már békén hagyva. Barna, erezett tolla beleolvadt a fába, mintha annak lenne az ága. Még a szemét is lehunyta, mintha aludna. Olykor résnyire csak azért nyitotta ki, hogy a körülötte zajló eseményeket megkukucskálja. Figyelt minden mozdulatra. Nyakát néha lassan forgatta, de megmerevedve tartotta. Mikor a karcsú hold a magasból fényesen reá ragyogott, körülötte mindenki elpihent, szeme tágra nyílt. Avval sötétben is, igen jól látott. Figyelt, éberén repült a határba, ennivalót keresni vacsorára. Menekült pocok, egér, kis rágcsálók sora, mert Bagoly Barnának éles karma volt a villája. Csőre volt a kanala, korgó hasába a finom falatokat avval rakta. Ami annak nem tetszett, gombócba vissza, kiköpte. Mikor Bagoly Barna éhségét csillapította, visszarepült az ágra és moccanás nélkül várt az újabb vacsorára. Az emberek látták, de nem bánták, hogy a bagoly városukba költözött. Békén hagyták, megtűrték. Hisz mióta Ő a park lakója, termésüknek nincsen híja. Annak minden szeme megmarad a raktárban.

Mivel Bagoly Barna a helyet biztonságosnak érezte, no meg a sora is jól ment, már huhogva üzente népének, bátran utána jöhetnek. Meg is érkeztek a társai, egykettőre a fákon helyet foglaltak, mindannyian a gazdaságnak dolgoztak. Nem kértek ők fizetséget, csak a városban élhető lehetőséget. Az újonnan érkező baglyokat az emberek felfedezték. Jó módjukat meghagyták. Őket nem is zavarták. A gyerekek figyelték, követték a baglyok életét. Mindet megszámlálták, még a füzetükbe is beírták. Mindezt még a krónikák is megírták. Hogyan élnek a baglyok és emberek együtt a városban, egymást kukucskálva, barátságban. Híres lett a bagolynemzetség, te is hallhatsz róla. Ha még láttad is őket, leírhatod a naplódba.

Havazás

Kiszakadt az ég dunyhája
nincs ki foltot varrna rája.

Puha pihéi vígan szállnak
orrod hegyén táncot járnak.

Pihéi csak hullnak, hullnak,
fázós földre takarónak
csupasz ágra nagykabátnak
véget nem érő hó csatának.

Táj a télben habos torta,
előkerül szánkó, csuszka,
dombháton barázdát húznak,
rögön bukfencet hánynak.

Dagadó hóember úgy kacagja,
félre billen karéjos kalapja.

Ég felé száll lurkók sóhaja,
ó, bárcsak soha el ne olvadna!

Furcsa tél

Mint hályogos szemével öreg apóka,
merengve nézek a ködben úszó tájra,
mely fátyolként lebeg a levegőben,
nyirkossá, csatakossá téve mindent.

Mozdulatlan csendben csupasz fák
türelmesen téli bundájukat várják,
ágaik hegyin galambok gubbasztanak,
érkező varjak károgva sóhajtoznak.

Hová lettek a dermedt, deres ágak,
dércsípte orcák, hóból épült várak,
orromat csiklandó hópelyhecskék,
hol a csizmám csikorgató fehérség?

Bujkál a hó e furcsa, szürke télben,
ünneplőbe öltözött decemberben.
Várat magára sűrű, sötét felhőkben,
Talán előbújik, az Új esztendőben.

Köszöntő

Megszólal a kis harang
csilingelve Néktek.

Hozzon az ünnep boldogságot,
szeretetet végre!

Visítsa a malackátok
erre az Új évre:
Békesség és egészség szálljon
házatok népére!

Furcsa bál

Olvadással búcsúzott a január,
fagygal érkezett kurta február.
Kedvében farsangot rendezett,
minden jelmezes társat keresett.
Volt, ki két Mankóval
jégkopogós táncot rophatott,
bezzeg nekem a dunna bálban
csak a fránya Hapci Manó jutott.
Állt is a furcsa bál bő izzadásig,
forró teával a teljes gyógyulásig.

Tavaszi ébredés

Fagyot hagyott még az éjjel
elmúló télnek dér leplével.

Takarva házakat, alvó rétet,
melyet ébresztett a reggel
csiklandozó, puha melegével.

Madárfüttyös már a kikelet.

Csókját küldi friss szellővel,
hóvirágja nyílik köszöntőre,
a tavasz tiszta üzenetével.

Tavas

Reggel kimegyek a kertünkbe, rigó füttye fogad.

Lágy szellő simogat, virágok illatát hozza.

A napocska a felhőkkel bújócskázik, előbújik kikukkant.

Melegével megcirógat, rám ragyogva, testembe, lelkembe
ébredő tavaszt hozva.

Rigó

Mikor a föld már szomját oltotta,
a rigó szemével bőszen pásztázza.

Szaporán ugrál terített asztalán,
nem marad fészkeben éhes a száj.

Giliszta

Kertek földjét gyűrűs teste porhanyósítja,
hirtelen járatnyi otthonát eső vize mossa.

Földből kibújik, lélegzetvételnit szusszan,
észrevétlen a fején máris rigó csőre koppan.

Májusi vasárnap

Kibontja május a fák dús haját.
Lágy szél hozza a tavasz illatát.
Piciny énekesek zengik a világnak:
Első vasárnap! Köszöntőt mamáknak!

Gondolkodom... Már halkán mondom:
Drága édes Anyukámnak,
Kedves, szép Mamámnak,
Ősz hajú Mamikámnak

Nektek szól ma az élet muzsikája,
Tiétek a kelő nap ragyogása.
Kimondhatatlan szavak hálája,
Kicsi szívem minden dobbanása.

Nektek adom az egész világot.
A réten nyíló, ezer virágot.
Csak azt mondom, amit érzek.
Köszönöm, hogy értem éltek!

Anyának

Kedves anyukám

Itt állok előtted ünneplőben

A világot látni induló tyúk

Anyukám szombaton az ebéd utáni soros mosogatását végezte. Egyszer csak, káráló hangra lett figyelmes. Gondolkodott. Tán az utánunk lakó szomszédék is tyúkot vettek?

Anyá, a konyha ablakán kitekintvén látja ám, hogy egy tyúk kapirgál a kertünkben. Minden egyes finom falat örömeire elégedetten kárált egyet. Nagyon jól érezte magát nálunk. Apa azonban hamar véget vetett a jó módjának. Szárnya alatt fölkapta és bemutatkozása után elindult, hogy haza vigye az előttünk lakó Talpas szomszédunknak, mert bíz az onnan kóborolt el. Tyúkanyónak azonban ez a dolog nem igazán tetszett, mert éktelen kárálásba kezdett. Apa viszont nem kegyelmezett neki, csak vitte és vitte, majd a szomszéd kezébe áttette.

Nem hiszem, hogy tyúkanyó dicséretet kapott, de az lehet, hogy kalandja a vasárnapi húslevesben ért véget.

Ezen kis kalandja reméljük, tanulságul szolgált a tyúkkudvar többi lakójának is.

Irigység

Büszkén sétál páva Klára,

csodás tollának dicséretét várva.

Szélesre tárja, mutogatja,

míg pulyka Panka meg nem unja,

majd magát mérgében jól felfújva,

irigykedve csak ezt puffogja. Rút. Rút. Rút!

Kukori

Elromlott a vekkeróra,
ébredek hát kakasszóra.

Míg a felkelő napot hirdeti,
az álmod szememből kiveri.

Hajnali harangszó

Kakas torkában alszik még az ébredés,
mikor távolból halk harangszó útra kél.
Talán egy elmúló élet elszálló lelkéért,
vagy éppen egy születő köszöntéséért.
Hirdet egy új napot, feledtet tegnapot.
Míg édes álmok oldalukra fordulnak,
mire ébredező szemek napra nyílnak,
lassan már halkul, megszűnik hangja,
templomának, harangtornyába zárja.

Ebéd

Bimm,

bamm.

Dél

van.

Fött

hús,

teli

tál,

hív,

vár

rád.

Pók

Nyolc lábának jut feladat.

Érez vele, szalad, tapogat.

Selymét szövi, hálóját fonja,

építkezik a szobasarokban.

Mikor kész függő otthona,

belőle büszkén nézeget.

Szívesen várja a vendéget.

Legyet, szúnyogot ebédre.

Ott

Fent
négy
pók
sző
fon.
Légy
oda
nem
száll
már.

Légy

Hívatlan vendégként
terített asztalunkhoz tér.

Addig keringve zsong,
míg tányéromhoz nem fér.

Neki ennyi azonban nem elég,
pimaszul levelembe is belenéz.

Légy élete

Keringőzik a szobában, körbe néz,
majd papíromra veti tekintetét.

Azután újból útra kél, majd a fejem tetején,
most pedig már velem szembe néz.

Ej, te légy, az agyamra mész!
Már megint hová lettél? Vesztére
ablakon kinéz, le is csap rá egy kéz,
mely megelégette a zümmögést.

Így lett a keringőzésnek vége.
A légy lelke felszállt az égbe.
Váratlanul jött helyette még egy.
Neki is ugyan az lett a végzet.

Reggeli

Lepergett a kenyérmorzsa,
felfigyelt rá hangya Jóska.

Hat lábát fűgén szaporázta,
menetelt utána többi társa.

Gyorsan fogyott a lakoma,
azonban maradt maradéka,
amit egymás közt megosztva,
cipeltek a hangyabolyba.

Ringató

Irka firka papírra.

Leng a hinta alatta.

Tarka, barka tehene.

Fazék lyukas feneke.

Öreg apó, totyogó.

Babos tyúkom kotyogó.

Vali néni hírmondó.

Minden titok elmondó.

Az ifjú halászlegény történet ide

Szó

Pál

szól

négy

szót

két

szív

egy

pár.

Mekegi

Örökké mekegett, mintha enni nem kapott volna,
Mindent megkóstolt, de egyszer jól meg is bánta.
Látott az óljából egy csábító, zöldellő csemegét,
mit nyelvét hosszan nyújtogatva, végre el is ért.
Jól megcsípte az, nyelvét azután bőszen rázogatta,
nem is hagyta mohóságát többé, hogy csalánnal csillapítsa.

A kecske története

Egy este kecske jött be a szobámba. Megállt az ágyam mellett és mekegett. Mekegett és mekegett. Nem akarta abbahagyni. Talán fáj valamije vagy el akart mesélni nekem valamit?

Mai napig nem tudom, csak gondolom és most ezt a gondolatot egy történetben leírom.

Így kezdődik a történet.

Sokat voltam beteg. Sok éjszakát végig virrasztottam. A sötétben az ablakomon bekukucskáló hold fénye világította meg az ágyam. Sejtelmes fényében láttam meg a kecskémet. Ott állt és csak nézett. Ha behunytam a szemem bökdöste fájó testrészem, ha kinyitottam csak állt és nézett. Mindig ott bökdösött, ahol a legjobban fáj.

Rémültemben szüleimet felköltöttem. Hadonásztam, kiabáltam, takaróm a földön járt. Kecske komám meg csak mekegett, nagy szemeket meresztett. A lámpa felvillanó fényében köddé vált. Apukám betakargatott, megsimogatott.

_Álmodtad. Rossz álom volt, mert te is láthatod, hogy itt semmi sem volt és most sincs senki.

Pedig éreztem mégis ott áll mellettem és csak arra vár, hogy sötét legyen. Lámpa oltás után a hold sejtelmesen bevilágító fényében újból előrajzolódott a kecském.

Hol voltál eddig? kérdeztem tőle.

_Tudod, én vagyok, aki éjszakánként vigyáz rád. Elzavarom a rossz álmaid. Nem, nem én bökdöslek, hanem akkor és ott éppen fáj neked valamid, én pedig kikergetem belőled. Reggelre azért nem fáj már.

Így barátkoztam és békéltem meg vele. Ezután már nem is félek tőle. Ez volt az én kecskés történetem.

Kelep

Iskolából hazafalé fáradtan ballagok.

Tűz a nap izzadok, a finom falatokra gondolok.

Egyszer csak, mit hallok? Kelepelés tereli el a gondolatom.

Tóparton vagyok? Vagy ébren álmodom? Gólyát látok a villanyoszlopon.

Felszáll, kering. Leszáll. Büszkén áll fél lábon.

Tekinget széjjel, nézi, hogy fészkének megfelelő-e ez a hely.

Elégedetten kelepel. Hívja párját, vár, néz a távolba jön-e már.

Csőrének hangos csattogására fel is bukkan hamarján,

kering nagy köröket rajzol a levegőben,

de fészkének kiszemelt helyre nem száll le.

Gólya néni csak vár, fél lábon állva, kelepel, izgatottan igazgatja tollát,

billegeti magát, sürgeti párját.

Kelep-kelep!- Gyere már, fészekrakó helyünk vár!

Gólya úrfi tovább köröz, közelebb száll.

Kelep- kelep! Felesel: - Nekem nem tetszik ez a hely! Tovaszáll.

Gólya néni egy ideig csak áll, vár, kelepel,

azután gondolja, talán, mégsem jó ez a hely.

Véget vet dalának párja után repül, hogy ne maradjon egyedül.

Szélfű

Fenn a magas égen, felhők sűrűjében,
szél úrfinak zsákból van az otthona.
Nem csoda, ha néha kilukad annak oldala.
Incselkedik vele a természet szeszélye,
egy nap szélfű azonban ezt már megelégelte.
Bár haragját egy időre zsákjába rejtette,
annak száját jól be is kötözte,
mérgével azonban magát most úgy felfűjta,
hogy avval zsákjának oldalát ki is pukkasztotta.
Madzagzárja sem bírta tovább, elszakadt.
Szélfű, hogy dühét levezesse, széleseben világgá szaladt.
Nem nézte, ki és mi áll az útjába,
csak süvített, süvített tova bújával, bajával.
Keletről nyugatra, no meg újból vissza,
jaj volt annak, ki haragját meg nem úszta.
Gondjától, bajától meg nem szabadította.
Fák dereka hajlott előtte, öregé reccsent,
még a gyenge fűszálak is megrezzentek.
Ki akarta, ki nem, bánatos táncát pörögte,
magukhoz térve, könyörögve néztek fel az égre...
Annak Ura őket megsajnálta, zenekarával zengte,
nagy dobjával dörögte érkezését enyhülésnek.
Pár pillanat...Az ég csatornái ígéretre nyíltak.
Szélfű haragját már enyhe eső csitította.
Szélanyó lágy szellővel fiát nyugtatgatta,
Szélapó még egyszer fuvallatával megdorgálta.
Lecsillapodott az ifjú, mérgét kitombolta,
majd jóságosan visszabújt újjászőtt zsák otthonába.

Játék

Szél kavarog a nyár tikkadtságában,
térül, fordul nagy tanácstalanságában.
Susog fülembe, majd lombok közé bújik,
leveleket libbent, fűszálak közé kúszik.

Hirtelen, szélcsengő sípjait hangolja,
mely össze-vissza csilingel rá dallamot.
Szélnek muzsikáját abba nem hagyja,
hisz játszatja rendezetlen hangsorokban.

Majd a szél fuvallata újból átsuhan rajtam,
fekvő testemen keresztül a hintaágyban.
Azt hittem, rám terítve meleg takaróját hagyja,
pedig csak a nyár tüzes leheletét fújta.

Kotyogó

Templom szegény egere.

Lyukas zokni eleje.

Pék legény kenyere.

Kerek asztal teteje.

Zengő, bongó harsona.

Csípőn ringó rokolya.

Pergő, forgó karika.

Ladikot őrző vasmacska.

Nyugalom

Nyári estén eső csepereg,
fák ágáról csöndesen lepereg.
Fűszálról gurul le gyöngyszeme,
tó vizébe, mely nyugodt, nesztelen.

Víz tükrén kerek hold ragyog,
bújócskáznak fenn a csillagok.
Parton még a nádas sem rezzen,
csak néha szél sóhajára zizzen.

Hogy volt?

A nap már megmászta az égbolt legmagasabb fokát. Ebéd után sziesztáztam. Székemben ülve a fűzfák lombja alatt tekintetem kalandozgat. Vad szél rázza a fák lekonyuló ágát, a nap fénye átragyog lombjain. Hullámokon henyélő meredt tekintetű békát sodor a víz. Én is meredten nézem, közben mellettem csendben gólya lépked. Csodálkoztam, mert még gólyát közélről sosem láttam. A béka ijedten lemenekült a tó fenekére, csak a hullám maradt. A gólya úr szája tátva maradt, lassú léptekkel a lakókocsik között keres eledelet. De ni. csak, egy újabb csoda daru emelkedik a magasba. Testét hosszan elnyújtva repül el a távolba. Oldalról egy cica pár közelít, szerelmesen andalogva. Jaj de vigyázz kacsá mama, mert tojásaid és kicsinyeid bajban vannak. Besurrannak a nádasba és a hangok mindent elárulnak. Közben a sirályok is ebédelnek a horgászok előtt kis halat csennek el. Vízre csapnak csőrükkel egy halat kikapnak, és már viszik is pillanat alatt.

Hogy is volt már az egész, nem tudom követni de, azt tudom, hogy soha el nem fogom feledni.

Brekeke

Dülledt szemű béka Bercinek

Brekeke,

Színpada lett a tavi rózsá levele.

Víg nótáját rá is kezdte

Brekeke,

Szűnyogeső mily jó lenne ebédre!

Majd hirtelen elhallgatott éneke

Brekeke,

Gólya szállt tátott csőrrel feléje.

Életét, hogy megmenthesse előle,

Brekeke

Művészetét ugrására cserélte.

El is tűnt tó vizének mélyében

Brekeke,

Ott szól már a nótája csendesen.

Gólya

Hosszan elnyúlt testtel köröz,
ház kéményére száll, megpihen.

Lábát felhúzza, kelepelve jelez.

Kelep! Baba ring majd itt, a bölcsőben.

Nyári eső

Borult égen sötét fellegek,
nyíló csapjai cseppennek,
langyos vizét föld kortyolja,
szárazságnak szomját oltja.

Pihető madárnak tollát mossa,
kókadó növényt felkarolja.

Enyhülést hozza embereknek,
éltető erejét adja életeknek.

Csuszi

Csendes lassúságával, haslábán csusszanva,
nyálkás, csillogó csíkját maga után hagyva,
szarvával tapogatva, járja útját Csuszi, a csiga.
Csigalépcsős házát magára építve,
örökké hátán hordva lel benne menedéket.
Hirtelen hová is húzódna, ha valaki vele goromba,
téli álmat háza nélkül, hogyan is alhatna.

Szöcske

Fűzöldjéből, szöcske szökken,
Marci erre jól meghökken,
Míg a dolgon elmélázik,
zöld kabátos citerázik.

Hiába

Mint mikor sípjával a tornán
tanár a futás ütemét diktálja,
mikor parancsnok katonáinak
menetét egységessé irányítja,
úgy szólal meg az est csendjében
egy magányos tücsök hangja.
Cirr, cirr, cirr... Cirripel a távolba
megannyi kis zenész társának.
Ők már halkán hangolnak, saját
kis családjukban nótájukat cifrázva,
maguknak, vidáman, össze-vissza.
Csak ez az egy, ki ütemesen szólja,
szeretné ha egységes lenne a nóta!
Diktálja is már hangosan ütemét:
Cirr cirr... de hiába, senki se figyel rája.
Újból kezdi: Cirr cirr... már belefárad,
hajnalban feladja, elpihen otthonában.
Másnap élénken újra kezdi, de hiába,
minden társának kedvesebb a maga muzsikája.

Éji zene

Mikor a napperzselő korongja
a hegy mögött nyugovóra tér,
félénk ciripelő hang veszi kezdetét.
Kis tücsök kezd hangolni hangszerén,
hogy tisztán zengjen nyárnak éjjelén.
Vonóját egyre jobban szaporázza,
messze hallik már élénk muzsikája.
Ciripel a világnak, nyár éjen, vidáman.

Hirtelen megszakad, véget ér a nóta,
majd halkán, újból, csak nekem húzza.
Altatója puha párnámra hajtja fejem,
hogy ellazulva, álomra hunyjam szemem.

Álom

Mikor a nap véget ér,

álommanó int felém.

Gyöngéden hív, fektet ágyamba,

Dalát halkán, füleembe dúdolja.

Altató, lágy muzsikájától

testem ernyedten mélybe zuhan.

Szememre álom pora száll.

Álmomban virágos réten táncolok.

Nyár végi reggel

Üresek már póznákon a fészkek,
vándormadaraink is útra kelnek.

Míg a nap eddig fűgén, vígan ébredt,
most fáradtan kúszik fel az égre.

Égre, hol szürkülő felhők vándorolnak,
éreztetve szeszélyes hangulatukat.

Hajnal harmatos könnycseppjét hagyja.

Ébredni készülő álmát tovább álmodhatja.

Nyárnak ruhatára a szekrény mélyébe kerül,
vállakon már könnyű, puha kabátka feszül.

Takarja az elmúló napoknak színét,
azonban el nem fedi azoknak édes ízét...